

[J. P. Larsen.]

Kompetencespørgsmaalet, og det skete paa en Maade, der er vidunderlig, men det vilde tage saa lang Tid at udrede det, at jeg tror, man skal forskaane Offentligheden derfor og kun notere, at Tiden gik. Man begyndte saa paa det synlige Arbejde, man begyndte med at fundamentere, og det gjorde man paa den fortræffelige Maade, at man først nedrammede det behørigte Pæleværk, derpaa fyldte man de mange Tons Sand i, og saa revnede Fundamentet. Det er underligt, da Ministeriet for offentlige Arbejder jo ikke mangler tilstrækkeligt uddannede Polyteknikere, af hvilke man vel kan forlange, at de forud kunde beregne, hvor meget Pæleramningen kunde bære. Men det kunde man altsaa ikke, og saa revnede Fundamentet, og man begyndte forfra med at skovle Sand til Side, medens man forstærkede med Jernankre. Dermed gik den Sommer, og alt imedens maatte de mange Tusinde Passagerer spadsere i Land i alskens Vejr over en meget interimistisk og meget smal Bro. Jeg vil ikke sige, at det var Velsignelser, der gennem de 18 Maaneder lød ved Færgestedet i Helsingør, hverken fra Passagererne eller fra det Personale, som havde deres Ubehageligheder der. Man var praktisk talt til Morskab for ikke at sige noget endnu værre, navnlig for vore svenske Gæster. Svenskerne er jo høflige Folk, jeg vil ikke ligefrem sige, at de lo ad os, men netop fordi Svenskernes Kritik er saa stilig, var den saa meget desto mere bidende, saa meget mere, som man jo følte, at de havde Ret i Kritikken. Først et Par Dage før Pinse i indeværende Aar, efter 18 Maaneders Forløb, naaede man at blive færdig med denne Bygning, og saa skylder jeg at sige, at det er en meget smuk Bygning, arkitektonisk set, der har den kongelige Bygningsinspektør, som ledede Foretagendet, ydet noget, han kan være bekendt. Men det, man ikke kan være bekendt, er, at det tog den forfærdelig lange Tid og, som man kan skønne af Sagens Akter og paa anden Maade, vist nok en — jeg tør næsten sige, at jeg er sikker paa det — ganske unyttig Tid som Følge af, at man ikke kunde blive enig om Kompetencespørgsmaalet.

Der er i det hele taget mange vidunderlige Momenter i denne Sag. Nu kan man

maaske sige: Ja, men det er noget, der nu er overstaaet. Naar jeg dog har fremdraget det, sker det ogsaa kun, fordi jeg gerne vil stræbe hen til, at man kan undgaa Gen-tagelser, og det er dette, jeg vil henstille til den højtærede Minister eller de paagældende Ministre — for det er vanskeligt at rede ud, hvor mange der er —, for saa vidt det ligger i deres Haand, at drage Omsorg for, at der ikke sker noget lignende ved andre Bygningsarbejder her i Landet, som sorterer under Staten. For ikke alene ender det med, at man sætter al Prestige til, men man tør dog vistnok ogsaa antage, at en slig Langsomhed, grundet paa Ting, som kunde være anderledes, koster Penge.

Jeg vil saa gerne sige et Par Ord om Helsingør Havn. Helsingør Havn er jo en Statshavn, og jeg er desværre ikke stillet paa samme Maade som det ærede Medlem Hr. Bomholt, der jo kunde udtale mange gode Ord om Statshavnen i Esbjerg. Det er jeg ikke i Stand til med Hensyn til Helsingør Havn.. Den opfylder i Virkeligheden væsentlig kun eet Formaal, den tjener til at optage Færgefarten og saa til at opfylde nogle andre Statsformaal, men dermed er ogsaa Statens Interesser for denne Havn til Ende. Som Trafikhavn for Helsingør Kommune og Helsingør Bys Opland er dens Betydning saare ringe. Det er noget, man i Helsingør By længe har været vidende om. Projekter om en Bedring har været fremme langt tilbage i Tiden. Jeg skal ikke omtale disse Projekter eller alle de Forhandlinger, der i Aarenes Løb har været i Gang, alle uden Resultat, men jeg skal kun pege paa dette, at som Forholdene er, er det ganske umuligt for Helsingør Kommune at udnytte det Opland, der ligger bagved den, et Opland, som med den midtsjællandske Jernbanes Færdiggørelse vil blive betydeligt forøget. Men uden den naturlige Havnebasis er det ikke muligt for Byen at udnytte den Chance, som ligger i at have en god Jernbaneforbindelse, der strækker sig over saa godt som hele Sjælland. Der er nu fra Helsingør Byraad indsendt et Andragende til Ministeriet for offentlige Arbejder, og det, jeg her vilde sige, skulde da kun være dette, at jeg vil henstille til den højtærede Minister, at han med saa megen Velvillie som muligt ser paa dette Andragende. Samtidig vil jeg udtale Haabet